

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 16 серпня 1984 року

№ 98 (3449).

Ціна 2 коп.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

ТРИВАЄ ВАХТА ПАМ'ЯТІ. УЧОРА ПОЧАВСЯ ТРУДОВИЙ ТИЖЕНЬ, ПРИСВЯЧЕНИЙ 40-РІЧЧЮ ВИЗВОЛЕННЯ ЛІТВІ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ, ЯКИЙ ЗАВЕРШИТЬСЯ 21 СЕРПНЯ. ТРУДОВІ КОЛЕКТИВИ ОБЛАСТІ АКТИВНО ВКЛЮЧИЛИСЬ У ВИКОНАННЯ ВЗЯТИХ НА ЦЕЙ ПЕРІОД ЗОБОВ'ЯЗАНЬ.

ЗАРАДИ ЧИСТОГО НЕБА

Наше повсякденне життя багате різноманітними подіями. Кожного дня здаються нові промислові й житлові об'єкти, школи та дошкільні дитячі заклади. Все більше виробляється промислової та сільськогосподарської продукції. Це стало можливим завдяки невтомній боротьбі нашої партії за мир на всій планеті. Кінцевий результат цієї боротьби є наша ударна праця під мирним небом.

І щоб мир був постійним супутником нашого життя, ми, молоді виробничники, старасмося зробити якомога більший трудовий внесок. Цими днями на нашому підприємстві ремонтна бригада обробного виробництва запропонувала на честь 40-річчя Великої Перемоги радянського народу відпрацювати один суботній день і зароблені кошти перерахувати до Фонду миру. Комсомольсько-молодіжний колектив бригади Олександра Мелихова, де групкомсоргом Галина Нікішина, підтримав цей почин.

К. БОЙЧУК,
секретар комітету комсомолу заводу друкарських машин.

Ідуть комсомольські тонни

У колгосп імені Карла Маркса на заготівлі силосної маси працює комсомольсько-молодіжний загін, який складається з чотирьох ланок. Половина заготовленого ший господарством силосу — на його рахунок. 458 тонн зеленої маси перевіз автомашинною ГАЗ-53 з поля до силосної ями комсомолець Микола Бодаць.

кий, по 325 і 282 тонни відповідно Леонід Куроп'ятник та Віктор Чорноліс. Члени кормодобувного загону постійно перевищують свої денні норми.

С. ГЕРАСИМОВ,
заорг Кіровоградського РК ЛКСМУ.

Результати народжуватимуться у змаганні

Члени нашої комсомольсько-молодіжної кормо-

Кожна третя тонна кормів — комсомольська!

добувної ланки гаряче підтримують ініціативу комсомольських організацій Новоархангельського та Новомиргородського районів — заготовити в нинішньому році не менш як 40 процентів кормів

від загальної кількості запасених трудівниками району. Сьогодні ми косимо кукурудзу на силос. З площі 46 гектарів уже зібрали 6273 центнери цінної кормової культури. Автомашини ГАЗ-53 її відвозять до силосної ями комсомольці Олександр Мазур та Віктор Брончук.

На трамбуйній зеленої маси працює механізатор Олександр Гамота. Наш колгосп узяв високі зобов'язання по заготівлі кормів 1, думаю, комсомольський внесок у цю важливу справу буде вагомим.

Ми викликаємо на змагання комсомольсько-молодіжну ланку Олексія Кучера з колгоспу імені Леніна. Вважаю, що дійове змагання буде добрим стимулом для ще кращої роботи наших комсомольських ланок.

Г. КОРЯВКІН,
член комсомольсько-молодіжної кормодобувної ланки колгоспу імені Щорса. Долинський район.

ФОТОРЕПОРТАЖ

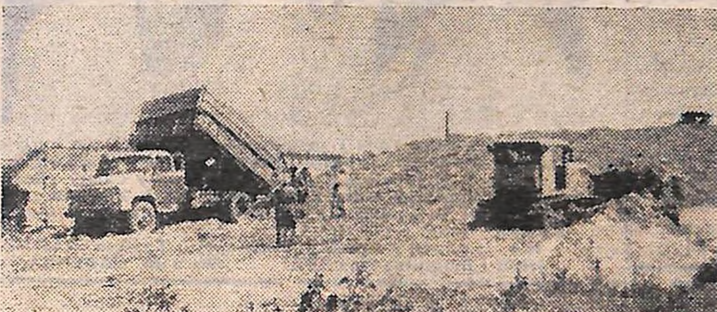
Шість днів на площах силосної кукурудзи працювали кормодобувники об'єднаного загону колгоспів імені Комінтерну та імені Ілліча. Кормозаготівельники загону добились найвищої в районі денної продуктивності праці — в траншеї заклали по 1170 тонн зеленої маси кукурудзи. За весь період роботи — понад шість тисяч тонн силосної маси.

На косовині кукурудзи й перевезенні зеленої маси було зайнято шість комбайнів і 30 автотранспортних одиниць. Виконавши майже 60 процентів обсягу робіт по заготівлі кормів, загін перейшов працювати в колгосп імені Ілліча.

Підтримуючи ініціативу комсомольців Новоархангельського та Новомиргородського районів, молоді колгоспники «Комінтерн» бере найактивнішу участь у створенні півторарічного запасу кормів для громадського тваринництва.

На знімках: (праворуч) комбайнер-наставник **М. БУХИКАЛО**; (внизу) **Ігор КОЛОМІЄЦЬ**, **Анатолій ГОРБАЧ** і **Микола БИЦЮК** приймають похвалу від бригадира **Анатолія ЛИТ. ВІНА**; (де збирання силосу); виступають культурній; повніться силосна споруда.

Текст і фото
М. САВЕНКА.
Онуфріївський район.

Прикладом у всьому — бригадир

Перевіряємо хід виконання соціалістичних зобов'язань

Для членів комсомольсько-молодіжного колективу пресувальників дільниці гарячого пресування цеху № 2 Світловодського комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів уже стало правилом щоквартально аналізувати свою роботу і звірити трудові показники з ходом виконання взятих на початку року соціалістичних зобов'язань. Але цього разу бригада зібралася позачергово: потрібно було обговорити питання про дострокове завершення плану одинадцяті п'ятиріччя.

На кінець липня північного року бригада працювала в рахунок листопада 1985 року.

Фактично нам залишилося близько місяця до моменту, коли, вклавшись образно, стрілки хронометра пересічуть ту умовну риску, що свідчить — план виконано! Думаємо, що це відбудеться значно раніше від об'явленої нами дати, — го-

ворить групкомсорг КМК Олександр Харченко. Йх двоє Олександр Харченко в одній бригаді (бригадир і групкомсорг). До створення комсомольсько-молодіжного колективу вони не були знайомі, а тепер наче органічно доповнюють один одного, бо обоє вболівають за результати праці всієї бригади.

Завдяки наставництву більш досвідчених товаришів — **Т. Ф. Ігнат'євої** та **В. П. Циганова** — молоді члени колективу не лише опанували суміжні спеціальності, а й зробили черговий крок у підвищенні свого фахового рівня. Тепер групкомсорг Олександр Харченко та комсомолец Дмитро Лимаренко працюють за третім розрядом, навчилися обслуговувати кілька пресів.

Кожен член бригади фактично знає всі виробничі операції і може замінити іншого. А це особливо важливо, бо в будь-яку хвилину пресувальникам доводиться переключатися з роботи на гідропрессах на заправку пресформ

піднімався вище 0,2 процента.

Про трудовий ритм життя бригади О. Харченка красномовно говорять екрани соціалістичного змагання, на якому висвітлені успіхи восьми комсомольсько-молодіжних колективів.

КМК слово і діло

таблетованою сумішшю, розбирати спресовану продукцію, заточувати готові пластини металокераміки тощо. Така взаємодія дає плід у підвищенні продуктивності праці; виробничники вже добились значного зменшення браку. Так, за останні три місяці при нормі допустимості 0,4 процента браку продукції цей показник не

пів пресувальників цеху № 2. У першому і в другому кварталах вона стала першою, щомісяця добилячись виконання плану на 124 проценти. КМК працює за єдиним нарядом, тому свою продукцію здає тільки високої якості. За це він уже двічі в цьому році нагороджувався дипломами переможців соціалістичного

змагання, перехідним Червоним вимпелом.

Цей молодіжний колектив характеризує високий патріотизм. Рішенням загальних зборів бригади квартальні премії перераховані у Фонд миру.

У вільний час члени КМК патрулюють вулиці рідного міста у складі добровільних народних дружин, займаються спортом. Сам бригадир не лише грає у футбольній команді цеху, а й відповідає за фізкультурно-оздоровчу роботу в комітеті профспілки цеху № 2. Захщає честь бригади й цеху у змаганнях з шахів і шашок Дмитро Лимаренко, якого за успіхи в труді й активну участь у громадських справах у переддень свята металургів адміністрація підприємства нагородила Почесною грамотою.

У ході соціалістичного змагання, підбираючи оптимальні режими гарячого пресування заготовок металокераміки, бригада Олександра Харченка вже досягла значної економії електроенергії.

Високої думки про цей комсомольсько-молодіжний колектив парторг цеху № 2 карбонізаторник Костянтин Карпенко.

Члени колективу — люди надійні. Усі виробничі завдання завжди виконують вчасно й високоякісно. Велика заслуга в цьому самого бригадира Олександра Харченка. Тому з великим задоволенням даю Олександрові рекомендацію для вступу у члени КПРС.

Вірюсь, що комсомольський бригадир докладе усіх зусиль, щоб виправдати довіру старшого товариша. Бо на нього рівняються всі члени КМК.

І. КАРАНТ,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».
м. Світловодськ.

А на тому базарі...

З гучномовця лише мелодія веселої дитячої пісеньки. Назвіть якщо не підходити до того місця, звідкіль її чути, неадекватно здогадатися: вона — від «Дитячого світу». А біля нього... На прилавках «Шкільного базару» чого тільки немає! Від гумки до зимових черевинок. Людно й гамірно на базарі.

— Нинішній шкільний базар працює з 1 серпня. На обслуговування ми направили двадцять кращих продавців, — розповідає директор універсаму «Дитячий світ» В. Д. Булашов. — Серед них — комсомолки Алла Коваленко, Люда Спугай. Вони виконують щоденний план продажу речей на 200 процентів. Для порівняння наведу такі цифри: торік з 1 по 7 серпня ми продали шкільних товарів на 21 тисячу карбованців, а цього року за такий же період — на 70 тисяч. Як бачите, працюємо непогано, але багатьох товарів ще не вистачає. Причому, на формові сукні 30-го розміру попит великий, а їх взагалі немає на складах. Не завжди наших покупців задовольняє те, що виставлено, як ми їм пропонуємо. Тому практикуємо таку форму обслуговування: покупці до спеціального зошитку записують свої

замовлення, потім в кінці дня ми їх аналізуємо і подаємо заявки на бази, склади. Це в певній мірі допомагає вирішувати ряд поставлених проблем.

Серед покупців базару найбільше тих, хто восени вперше переступить шкільний поріг. Їм треба абсолютно весь набір так званої шкільної атрибутики. Більшість потрібних товарів можна придбати без особливих проблем, однак...

— Чи подобається тобі оця шкільна форма? — запитує сірооку дівчинку з кумедними косичками.

— Форма хороша, — аступає в розмову мама дівчинки. — Але хотілося б, щоб коміречко було стоячим. Так зручніше і красивіше. А таких фасонів немає.

— Купила б формовий костюм для сина смілого кольору. Проте промисловість випускає їх тільки коричневі. Вони темні, тканина низької якості, не практична з носіння, — каже мама сина-п'ятикласника.

Шумить шкільний базар. Більшість його відвідувачів ідуть додому з покупками і приємним настроєм. Про нього подбали працівники універсаму «Дитячий світ».

Н. КРАВЧЕНКО.

м. Кіровоград.

ЗРАЗКИ ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Нова фотовиставка в фойє окружного Будинку техніки привернула до себе інтерес багатьох трудівників промислового та сільськогосподарського виробництва. Вона розповідає про діяльність молодих

виробничників у технічній творчості. На 40 стендах відбито творчий доробок комбінату «Добрич», трудового виробничого кооперативу «Мир», заводів імені Сопирова та імені Орлова, об'єднання «Побутова техніка» та інших.

Виставка знайомить відвідувачів з участю молоді Добруджі в XII республіканському огляді науково-

Іще з школи Галія Парфенюк і Люда Карпук хотіли працювати з дітьми. Мрії дівчат стали реальністю. Нині вони виховують малечу у дитячому садку «Дзвіночок» радгоспу імені Дмитрова, що в Устинівському районі. Їх люблять діти, поважають за старанність батьків.

На знімку (зліва направо): Галія ПАРФЕНЮК і Людмила КАРПУК. Фото М. САВЕНКА.

технічної творчості, на якому толбухівців нагородили дев'ятьма золотими значками молодих раціоналізаторів. Окремі стенди присвячені Стоянові Добреву з виробничого об'єднання «Метал» — активному учасникові походу за економію сировини і матеріалів та Іллі Петкову із заводу електроприладів — автору багатьох раціоналізаторських пропозицій.

ДИПЛОМ ДІКО БАЛЧЕВА

Діко Балчев, учень Толбухівської гімназії імені Івана Вазова — неодноразовий учасник міжнародних математичних олімпіад учнів середніх навчальних закладів. На останній з них — в Празі (Чехословаччина) були представни-

ки 34 країни усіх континентів світу. Промонструвавши свої неабиякі математичні здібності й знання, Діко Балчев одержав тут диплом призера олімпіади.

В інтерв'ю «Добруджанській трибуні» він розповів про заступника директора гімназії Платона Пенчева, котрий багато років працює з юними математиками, зокрема, — на окрешній станції молодих техніків. «Без допомоги мого вчителя й наставника Платона Пенчева неможливим був би і мій успіх на математичній олімпіаді», — заявив юний толбухівський.

Добірку за матеріалами молодіжного видання «Пламчик» толбухівської окружної газети «Добруджанська трибуна» підготував Н. ДОБРІН.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«РАХІВНИЦЯ НЕ ВИННА»

Під такою назвою у «Молодому комунарі» від 5 липня ц. р. був опублікований критичний матеріал про незадовільне обслуговування пасажирів у буфетах автовокзалу № 1 і залізничного вокзалу.

До редакції надійшла відповідь від виконуючої обов'язки завідувача об'єднання ресторанів і доресторанів І. О. Щербатюк. Статтю «Рахівниця не винна» обговорено на загальних зборах працівників об'єднання.

Критика визнана пра-

вильною. За допущення порушення — правил радянської торгівлі в ресторанах «Дорожний» і залізничному наказом № 34 від 16 липня 1984 року по об'єднанню буфетниць кафе «Хвилюнка» від ресторану «Дорожний» З. П. Цапченко та працівників залізничного буфету Л. Я. Воложничий оголошено суворо догану, а продавця роздрібних товарів ресторану «Дорожний» Т. Б. Яценко оголошено догану.

Адміністратором ресторанів «Дорожний» Р. Г. Метринський і залізничного М. А. Маслова вказано на слабкий контроль за роботою закладів, котрі їм підпорядковані.

ВИХОВАННЯ молоді в релігійних громадах прихильників так званої «ради церков ЄХБ», п'ятидесятників, «свідків Єгови» тримається на селішній покорі її саме тим «старшим братам во Христі», які дють згідно підказок з-за кордону. А які це підказки, можна судити з однієї із радіопроповідей відомого клерикального антикомуніста Ярла Пейтлі, в якій він закликав віруючих в СРСР «тітко боротися з суспільством, де панує диявол», тобто з нашим соціалістичним суспільством.

В Кіровограді молоді учасники місцевої громади прихильників «ради церков ЄХБ» вивукували, що їх, віруючих, за релігійні переконання ущемляють у правах, не дозволяють вчитися, працювати, навіть жити... парівніз усіма. Ось запроголошували членами комісії сиринія дотримання законодавства про релігійну культу при Ленінському районі виконкомі м. Кіровограда «декларативні заяви» двох молодих віруючих.

Віра ЛІХОДЕЄВА, робітниця фабрики «Ремвзуття»: «В нашій країні притіснюють віруючих, не дають їм вчитися, працювати, жити парівніз усіма...».

Віра АНТОНОВА, робітниця Кіровоградської районної ветлабораторії: «Через нас (членів комісії місцевого органу Радянської влади — В. П.) мені довелося розрахуватися з взуттєвої фабрики, піти на іншу роботу. Ви робите все, щоб не дати нам спокійно жити...».

Обидві дівчини є віруючими з дитинства. Релігійні погляди їм прищепили батьки — «антисти» місцевої громади «ради церков». В цій же громаді вони набули й певного досвіду позарелігійної діяльності, якої, до речі, в громадах «ради» значно більше, ніж суто релігійної. Це збирання підписів під накладними листами про асе ті ж «гоніння» на релігію, участь у протизаконних молитовних зібраннях, на яких мова іде не про «боже слово», а про «боротву з гріховним суспільством». Віра Антонова була причетна до діяльності так званої «дитячої християнської школи», що

діяла в місті незаконно, її батьки — затяті релігійні екстремісти — всі свої дії на ниві антигромадської діяльності поклали з акціями тих, хто є справжнім господарем «ради церков ЄХБ». Про батька, одного з ватажків керівного центру «ради» наша газета писала не один раз. Вп'яте він відбуває покарання за злісне порушення радянських за-

конів. Мати ж використовує це для того, щоб одержувати з-за кордону податки у вигляді речей з іноземними наклейками від якихось вболівальників за «страждених християн в Росії». До того ж час Антонова приховували від одновірців правду про ці «подарунки», та як сказано в святому писанні, «немає нічого таємного, що не стало б явним». Митні органи змушені були поставити питання про припинення пересилки Антоновим з-за кордону різних речей (джинсів, шуб, костюмів, білизни) в товаришів нильнох, тобто таких, що значно перевищують потреби однієї сім'ї. Звісно, що не за одні молитви надходили ці недоношені, з чужого плеча, речі. Не один раз на неламутних радіоухвилях ефіру доносилися з-за океану «проповіді» про роль Антонових в «боротві з суспільством диявола».

РАВАМИ, гарантованими Конституцією СРСР, і Антонова, і Лиходеева користувалися сповна. Обидві мають середню освіту, в училищі побутовиків набули спе-

ціальності взуттєвників, дістан можливість працювати. І ніхто не дорікав їм за релігійні переконання, не обмежував у правах. Та ватажкам «ради церков ЄХБ» потрібні докази «гоніння» на релігію, яких чекають на Заході антирадянщини для розгортання

визначення необхідності попра-вляти здоров'я. Віра залишила роботу на взуттєвій фабриці. Та замість того, щоб дійсно продовжити лікування, разом з матір'ю мандрувала по країні, розлашувала політичні про «гоніння» і «переслідування», брала участь у нових

Ім не дозволяють вчинитися... Тим часом рідна сестра Віри Лиходеевої Люба склала вступні екзамен на вечірнє відділення Кіровоградського машинобудівного технікуму, почала вчитися, щоб здобути спеціальність. Та батьки наполягали на тому, щоб негайно забрала документи, бо негоже доньці пресвітера зв'язуватися з «грішниками». Знаючи личу природу лідерів «ради церков», можна з увеселеністю сказати, що це вони змусили батьків Любу впасти на дівчину, бо її навчання в технікумі зводило напівце і їхні вигадки про «відсутність прав для віруючих».

До речі, коли мова за-йшла про право на навчання, то слід згадати, що й мати Віри Антонової в далекому 1944 році мала певну можливість ший скористатися. За півторкою органі народної освіти вона була направлена на навчання до Кременецького учительського інституту, проте, злякавшись трудностей воєнної пори, навчання залишила — просто-напросто дезертувала з вузу. У роки ж тимчасової фашистської окупації Кіровоградської області ця жінка вчителювала в с. Обертасове Компаніївського району. Скориставшись «новим порядком» гітлерівців, учила учнів за за-твердженими гебітскомісаріатом програмами. Чи не звідтоді бере початок її ідейне переродження? Чи не тому радіоголоси з Заходу в грудні минулого року відзначали 60-річчя її життя в «суспільстві, де панує диявол»?

І М НЕ ДАЮТЬ жити парівніз усіма... Цікаво, хто не дає? З вини вороже настроєних до радянської дійсності ватажків-фанатиків віруючих справді позбавлені права жити, як усі радянські люди. Діти позбавлені радощів дитинства, змушені жити за настановами релігійних фанатиків. Яскравим прикладом насильства над дитячим світоглядом є залучення неповнолітніх до участі у молитовних зібраннях, навчання їх релі-

гії поза межами сім'ї. Батьки тієї ж Віри Лиходеевої забороняють своїм дітям вступати до піонерської організації, брати участь у громадському житті школи, відвідувати кіно. Коли брат Віри Сашко Лиходеев одягнув піонерський галстук, мати змусила зняти його. Під час релігійних свят фанатично настроєні прихильники «ради церков» не дозволяють своїм дітям ходити до школи, залучають їх до участі в групових релігійних обрядах.

Юнаки та дівчата в громадах «ради» не повинні вступати в шлюб з невірними або іновірцями. Якщо ж вони одержують на це дозвіл, то лише при умові, що зуміють залучити свого обранця до релігійної громади. Звичайно, це важко зробити, а життя вимагає свого. І тоді той, хто переступає через заборону, стає «грішником». Як, наприклад, дочка одного з лідерів «ради церков» Миколи Кабиша, жителя м. Знамення, — Руфіна, або Наталія Навченко з села Ганнівки Петрівського району. Ті ж, хто сліпо вірять ватажкам, втрачають право на особисте щастя, на сім'ю, на материнство.

Вихід з кризи, яка випливає внаслідок цього, підбурювані антирадянськими центрами на Заході ватажки вбачають в активізації антигромадської діяльності, поширенні всіляких побуреньок про «відсутність прав». Вимагаючи для себе якихось більших прав, вони забувають про обов'язки.

Лідери «ради» вже давно викрили себе як союзники недругів нашої Вітчизни. І рано чи пізно рядові віруючі, які ще йдуть за ними, зрозуміють це. Та бути осторонь цього, чекати, доки сліпі стануть зрячими, проявляти байдужість до ошуканих, мабуть, не варто. Своє слово повинна сказати громадськість, комсомол. Потрібно активізувати індивідуальну роботу серед прихильників «ради церков ЄХБ» за місцем проживання, в робітничих колективах; вести наполегливу роботу по викритті притіснювачів від релігії, вильняти з-під їхнього впливу ошуканих.

В. ПОНОМАРЕНКО.

КОЛИ МОВА

ЗАЙШЛА

ПРО ПРАВА...

Атеїзм

Зірниця

КЛУБ ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

НА УРОК МУЖНОСТІ

Моряки йшли по землі

Останнє запитання секретаря райкому комсомолу:

— Кого б ви взяли собі за приклад — будувати життя з кого?

Юнак відповів, не замислюючись:

— Хочу бути схожим в усьому на батька.

Олександр Байсак вручив комсомольський квиток. Це було на початку лютого 1967-го. А за чверть віку до цього, 7 лютого 1942 року, газета «За Родину» писала про батька Олександра:

«Заступник політрука Михайло Байсак пішов під стіни славного Севастополя за північною Кіровоградського обкому комсомолу. В бою за Батьківщину молодий комуніст служив прикладом мужності й відваги...».

Дуже довго треба було розповідати, як він воював. Книга В. Кучера «Голод», в якій Михайло Байсак — один з головних героїв, має 397 сторінок. Бився він з ворогом в рядах морської піхоти, був політпрацівником.

Ось що говорить про нього колишній командир окремої бригади морської піхоти П. Ф. Горпищенко, який вручав Байсаку перший орден Червоної Зірки.

«Тов. Байсак будував оборону міста Севастополя і сам брав участь у бою проти німецько-фашистських загарбників, проявив при цьому зразки хоробрості й мужності».

За період боїв виріс від червонофлотця до молодшого політрука. Це звання він повністю виправдав при виконанні бойових завдань.

Командуванню потрібні були дані про сили противника в районі Чернечого Кермена і Кара-Коба. Тов. Байсак добровільно попросив виконати це завдання. Взятий з собою бійця, він пробрався через ліній фронт. По дорозі групу помітили дванадцять верхівців. Зав'язалась перестрілка. Дев'ять гітлерівців вогнем з автоматів були вбиті, троє втекли. На трофейних конях група рушила далі. Невдовзі її обстріляли з кулеметів. Байсак був поранений. Пересилюючи біль, він рушив вперед пішки. Вийшовши з зони вогню, група знову нашоухалась на чотирьох автоматників противника. Майстерним кидком гранати Байсак знищив ворожих автоматників. Здолавши останню перешкоду, група дісталась до визначеного місця, розділа всі і повернулася в частину. Штабові вчасно були

доставлені потрібні дані. В останніх боях за Севастополь тов. Байсак також показав себе мужнім і хоробрим воїном. 29 червня він організував оборону в районі Кіленбалки. Особисто з кулемета розстрілював німецьких автоматників. Коли його контузило, не покинувши поля бою, продовжував утримувати оборону. 30 червня при відході наших військ організував бій проти гітлерівських воєк, що висаджувалися на центральній площі міста. Знищивши понад 50 гітлерівських солдатів, а решту примусивши тікати, група Байсана зірвала висадку десанту.

Першого липня, прибувши на командний пункт 20-ї авіаескадрильї, за наказом головного комісара Михайлова сформував роту моряків, які, незважаючи на великі сили противника, вибили з Козачої бухти гітлерівців. При цьому рота підбила два танки і захопила танкетку. Байсак зі своїми бійцями утримував бухту, поки не був вивезений з останніми пораненими...».

Для Михайла Григоровича Байсак війна тривала до 1950 року. Протягом п'яти літ він брав участь у бойовому траленні Чорного моря, знешкоджуючи його від мін.

Майже 29 років віддав себе службі на Військово-Морському Флоті, куди направив його Ленінський комсомол, пройшовши шлях від червонофлотця до капітана I рангу.

Тепер він на заслуженому відпочинку. Ветеран не поривав зв'язку з флотом. М. Г. Байсак частий гість у матросів. У 1982 році вийшла з світ його документальна повість «Матроси йдуть по землі», в якій яскраво, правдиво розповідається про мужність і стійкість морських піхотинців. Багаторічна праця принесла автору заслужений успіх — він удостоєний звання лауреата літературної премії імені О. Фадєєва.

...І син з гордістю говорить:

— Хочу в усьому бути схожим на батька.

Нелегка, відповідальна служба офіцера-моряка, який Олександр присвятив своє життя, щоб продовжити сімейну династію.

А. МАРЕТА,
заслужений працівник культури УРСР, учасник Великої Вітчизняної війни.

Перевір себе перед заліком

У більшості дтсафівських організацій області майбутні воїни, йдучи на призовну комісію у військомат, складають залік з фізичної та військово-технічної підготовки. Наприклад, у колгоспах імені ХХ з'їзду КПРС, імені Калініна Новоукраїнського району, на Світловодському заводі чистих металів юнаки визначили для себе підготовчий період на кілька місяців.

Високий фізичний гарт у молодих робітників Гайворонського тепловозовиремонтного заводу, хліборобів

колгоспу імені Шевченка Ульянівського району.

А ось деякі представники Добровеличківського, Онуфріївського, Новоградницького, Новомиргородського районів, міста Кіровограда під час контрольних перевірок не підтверджують нормативів. Добровеличківці та онуфріївці, скажімо, навіть на обласних фіналах з багатоборства ГПО, виступаючи у віковій групі юнаків з 16 до 18 років, не дають своїм командам залікових очок. І це ті, кого на місцях назвали сильнішими.

Ми, ветерани, проймаємося гордістю, коли бачимо перед собою сильного, загартованого морально й

фізично молодого воїна, який приїхав додому. І водночас проймешся тривогою за тих, хто марнує свій вільний час, рідко йде на стадіон, в тир, не займається технічними видами спорту. Надолужити прогайне буде важко. З такими й повинні передусім працювати комсомольські, фізкультурні та дтсафівські активісти, які покликані об'єднати свої зусилля в справі фізичного та військово-патріотичного виховання, початкової військової підготовки.

В. ВЕРХОЛАНЦЕВ,
Герой Радянського Союзу, голова обласної комісії ГПО.

Михайло Федорович Родіонов родом з села Злобиного, що в Липецькій області. До лав Радянської Армії вступив у 1937-му. Учасник боїв на Халгін-Голі. В роки Великої Вітчизняної війни воював на Закавказькому, Південному, Другому і Четвертому Українських фронтах. Визволив Кіровоград від німецько-фашистських загарбників. Особливо відзначився політпрацівник Родіонов у бою за оволодіння залізничною станцією Ясеніце в Польщі, за що був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Тож ветерану є про що тепер розповісти кіровоградським школярам, учасникам пошукових загонів Всесоюзної експедиції «Літопис Великої Вітчизняної».

Фото С. КОВАЛЬЧУК.

ЧЕРЕЗ роки М. І. Наумов напише Д. С. Коротченку:

«Весною 1943-го, коли я був на лікуванні в Москві, Г. А. Мельник залишався за командира з'єднання. Він виходив переможцем у важких боях, діючи взаємно із з'єднанням С. А. Ковалюка і з честю виконав Вашу вказівку: «До останнього патрона, до останньої краплі крові утримувати Восьпінську дорогу, не допустити прориву ворожих танків до переправи на Прип'яті».

За виконання того завдання Г. А. Мельник одержав тоді подяку від ЦК КП(б) України.

У ЖОВТНІ 1944-го Український штаб партизанського руху направив на чолі з Г. А. Мельником у Західну Чехословаччину, в район Судет, парашутно-десантну групу, яка мала там створити інтернаціональні партизанські загони. В її складі були воїни Першого чехословацького армійського корпусу та радянські офіцери. Поручик Василь Кіш — командир одного з майбутніх загонів, Ян Кобчак — комісар, командир бойової групи — старший лейтенант Павло Моряков, командир диверсійної групи молодший лейтенант Афанас Петросян, начальник розвідки молодший лейтенант Дмитро Малишев, старша радистка старший сержант Віра Мордунова.

...Над Чесько-Моравською височиною — координати приземлення. Було вибрано район Філіпової Гути. Та раптом літак обстріляли фашистські зенітники. Маневруючи, він збився з курсу. І ось уже за годину до пів-

ночі десантники почули команду:

— Висота дві тисячі метрів. Висадка — двома групами.

Майор Мельник вибирав орієнтир. Він сподівався приземлитися у лісі. А тут — рівнина. Неповдалі село Туржорж, за сім кілометрів — аеродром. Отже, Філіпова Гута на південь.

З Малишевим і Петросяном він чекав поручика Васіла Кіша і його за'язкового Міхала Туріса, які стриб-

хтось видав фашистам. Вони знайшли схованку Туріса і вбили саободника.

У Лоунах майору повідомили, що за селом гітлерівці розстріляли трьох парашутистів, серед яких була одна жінка. Отже — то Віра Мордунова.

ДО 40-РІЧЧЯ
ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

Месник

ВИ ПРОСИЛИ
РОЗПОВІСТИ

нули першими. Через півгодини їх уже зібралось п'ятеро. Потім до них приєднався ще й Павло Моряков. Вирушили на пошуки другої групи. Раптом за що-сь гавкіт собак — гітлерівці з візачками. Десантники залягли в чагарнику. Сюди і спрямував автоматний вогонь есесівський офіцер.

Почався бій. У фашистське кубло летіли гранати, не стихали автоматні черги. Гітлерівці почали оточувати парашутистів. Вдуже поранило майора Мельника.

Вирішили відходити. Туріс і Кіш продовжували стріляти, а Моряков і Малишев понесли майора. У темряві гітлерівці їх загубили. І через годину знову почали прочісувати ліс. Парашутисти ще раз пройшли непоміченими в тил. Та кудись по-дівся Туріс. Мабуть, десь заблудився в темряві. Пізніше довідались, що його

М ЕЛЬНИК втрачав свідомість, мав: рани ятрились. У селі Гвіждялки дав їм притулок Йозеф Шедівий, а його дружина перем'язала рани пораненому. Парашутисти спали в сіні, переховувались на горищі. У Бдіні їм знову допомогли селяни. А тим часом у Чехії і Моравії гітлерівці розклеювали листівки з написами:

«В ніч на 17 жовтня 1944 року в районі між Жатцем і Лоунами були скинуті з літака радянські агенти. Більшість з них під час приземлення було вбито або взято в полон. Решта поки що перебуває на свободі. Можна сподіватись, що агенти звернуться до населення з проханням сховати їх або подати якусь іншу допомогу, зокрема, продовольством».

Рішуче попереджаємо населення про заборону подавати парашутистам будь-яку допомогу.

Про появу цих агентів чи ніхто з інших підозрілих осіб, населення повинно негайно повідомляти в найближче поліцейське управління або місцевим властям. Прізвища інформаторів залишаються в таємниці. Хто допоможе вловити агентів, одержить відповідну нагороду в розмірі до 100 тисяч крон.

Кожний, хто подасть допомогу радянським агентам-парашутистам, переходуватиме їх або триматиме в секреті відомості про їх перебування, відповідно до діючого закону буде засуджений до страти».

Але парашутистам допомагали всюди. І їм пощастило уникнути переслідування.

Я Н КОБЧАК довідався, що в лісі є кілька патріотичних груп. Почув про загін Олександра Фоміна, який діяв у районі Чесько-Моравської височини. Але поки що ніяких зв'язків з партизанами не було. А в Мельника вже чорніли на ногах пальці. В селах знову з'явилися листівки:

«Показані на знімках особи прибули в протекторат «ночі з 16 на 17 жовтня 1944 року, як іноземні агенти. Затриманих негайно передати в найближчі інстанції таємної поліції без допиту...».

І про Мельника:

«28—30 років, 180 см. ріст, дуже худий, вузьке лице, надаються у віці досить чорвоні щони. Темно-блондинисте волосся, розмовляє по-українськи. Хто спіймає радянського майора, одержить сто тисяч крон».

Парашутисти йшли неоподібно від шосе, маючи намір захопити ворожий автомобіль, переодягнутися і добратись до Шумахи. Але есесівці чатували всюди. Довелось заглиблюватись у ліс. Василь Кіш залишив товаришів і пішов у протилежному напрямі. Але його одразу за-вернули — парашутисти зустріли на галявині чоловіка з рушницею. Всі звели автомати. А незнайомець:

— Знаю, хто ви. Читав. А я лісник, Йозеф Ейс. Тут недалеко мій дім. Прошу до мене. Не бійтесь, у нас не повториться Лідіце.

М. ШЕВЧУК.

«ЗІРКА» — «БУКОВИНА» — 5:1

Почалися фінальні змагання чемпіонату Радянського Союзу з футболу серед клубів другої ліги

постої української зони. «Зірка» на своєму стадіоні приймала «Буковину» з Чернівців. Поединок почався обопільними атаками. Вже на перших хвилинах гри реальні можливості поєдинку в рахунок мали обидва колективи. Згодом відчувалась перевага господарів майданчика. І в цьому, не-

редусім, заслуга захисника «Зірки» Миколи Латиша, який одержав приз кращого гравця матчу. Саме його дії примусили захисника гостей на двадцять сьомій хвилині направити м'яч у власні ворота.

Патис кіровоградців тривав. Через хвилинку зміну передачу з правого краю

завершує Сергій Ралюченко. За вісім хвилин до перерви відзначився Ігор Черненко. Рахунок — 3:0.

У другому таймі ініціативу повністю володіють кіровоградці. На п'ятдесят другій хвилині сильний прохід Латиша закінчився го-лом, який забив Сергій Улицький. А через кілька хви-

лин Едуард Денисенко примушує буковинців в'їти вводити м'яч в гру з центра поля. Гол престижу за дев'ять хвилин до фінального свистка зумів провести Віктор Олейник.

«Зірка» виступала у такому складі: Б. Філагон (О. Діброва), В. Самофалов, О. Сынченко, С. Улицький, С. Кучеренко, В. Димов, М. Латиш, І. Черненко, О. Коломієць, Е. Денисенко

(В. Козаков), С. Ралюченко (М. Каліна).

Наступний тур у п'ятницю — 17 серпня. «Зірка» в цьому участі не бере. А 25 серпня «Зірка» у Бережанах, що на Тернопільщині, зустріне з місцевою «Лівою».

В. ШАБАЛІН.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

ШАНОВНІ БАТЬКИ!

Готуючи своїх дітей до школи, відвідайте шкільні базари. Їх організували для вас працівники магазинів споживчої кооперації області.

Тут можна придбати:

— портфелі, ранці, папки, письмове й креслярське приладдя, зошити й альбоми для малювання, пластилін й акварельні фарби;

— шкільну та піонерську форми для хлопчиків і дівчаток;

— теплі й практичні куртки з болоньї, демісезонні й зимові пальта, головні убори;

— взуття різного призначення.

ВІДВІДАЙТЕ ШКІЛЬНІ БАЗАРИ!

Укоопторгреклама.

шкільний базар

Кіровоградське середнє міське професійно-технічне училище № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1984—1985
НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на такі спеціальності
на базі 8 класів з
строком навчання 3 ро-
ки:

ліпцювальник - плитко-
вик, штукатур, маляр бу-
дівельний, муляр, мон-
тажник по монтажу ста-
левих та залізобетонних
конструкцій, машиніст
крана (кранівник) по у-
правлінню багатовимі са-
мохідними кранами,
електрослюсар (будівель-
ний), машиніст екскава-
тора, машиніст бульдо-
зера);

на базі 10 класів:

монтажник по монтажу
сталевих та залізобетон-
них конструкцій, електро-
монтажник по освітлен-
ню й освітлювальних ме-
режах, опоридажувальник
будівельних робіт, ф-р-
мчальник залізобетон-
них конструкцій.

Учнів забезпечують
гуртожитком, триразо-
вим харчуванням, одя-
гом, підручниками. Під
час виробничої практик
воли одержують 50 про-
центів заробітку.

Осіб, які закінчують уч-
лище на «4» і «5», на-
правляють на навчання
до вузів і технікумів.

Приймають юнаків і
дівчат, яким виповнило-
ся 15 років.

Початок занять — 1 ве-
ресня.

Вступники подають та-
кі документи: заяву на
ім'я директора, автобіо-
графію, характеристику,
документ про освіту
(оригінал), свідоцтво про
народження або паспорт,
довідку з місця прожив-
вання та про склад сім'ї,
медичну довідку (форма
№ 086/у), 6 фотокарток
3x4 см.

Адреса училища:
316026, м. Кіровоград,
вул. Червонозорівська,
23. Телефон: 7-14-17,
7-12-81, 7-34-71. Їхати ав-
тобусами №№ 2, 14 до
зупинки «Вул. Мічуріна»
або тролейбусами №№ 2,
6, 4 до зупинки «Будде-
таль», «Вул. Короленка».

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТИ
І ЖУРНАЛИ. НЕ ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ
СВОЮ ГАЗЕТУ.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

СКОРИСТАЙТЕСЬ ПОСЛУГАМИ

Одяг, взуття, тка-
нини, килими, хутра,
головні убори, шкір-
галантерейні вироби,
посуд, товари куль-
турно-побутового та
господарського при-
значення ви зможете
придбати, якщо заві-
таєте до комісійних
магазинів споживчої
кооперації, де про-
даються промислові
товари.

Сюди ж ви зможе-
те здати на продаж ті
речі, які не підходять
вам з якихось причин.

На комісію приї-
маються як нові речі,
так і ті, що були в ко-
ристуванні, але не по-
требують ремонту чи
реставрації, відпові-
дають вимогам сані-
тарії.

Детальну консуль-
тацію про правила
прийому речей на ко-

місію, а також їх
реалізацію ви одер-
жите в комісійних
магазинах промисло-
вих товарів, які діють
в райцентрах області.
Укоопторгреклама.

Кіровоградський державний педагогічний інститут ім. О. С. Пушкіна ОГОЛОШУЄ НАБІР СЛУХАЧІВ

на підготовче відділення з відривом
від виробництва (денна форма навчан-
ня) та без відриву від виробництва (за-
очна форма навчання).

Набір проводиться на такі спеціаль-
ності:

денна форма — українська мова і лі-
тература, фізичне виховання, музика і
спів;

заочна форма — російська мова і лі-
тература, педагогіка і методика початко-
вого навчання.

Вступники подають такі документи:

1. Заяву на ім'я ректора.
2. Направлення встановленого зразка.
3. Характеристику, підписану керівни-
ками підприємства (військової частини),
партійної, комсомольської і профспі-
лкової організацій, завірену печаткою.
4. Документ про середню освіту (ори-
гінал).
5. Витяг з трудової книжки (книжки
колгоспника), завірений керівником під-
приємства чи колгоспу.
6. Медичну довідку (форма № 086/у).
7. Шість фотокарток 3x4 см.

Вступники особисто пред'являють пас-
порт, військовий квиток або приписне
свідоцтво, а при зарахуванні — трудо-
ву книжку.

Прийом документів на денну форму
навчання — з 1 жовтня по 10 листопада
для звільнених у запас із лав Радянської
Армії — до 15 січня, на заочну фор-

му — з 20 серпня по 10 вересня (для
звільнених із лав Радянської Армії — до
1 грудня). Співбесіди на денну форму
навчання — з 11 по 25 листопада, на за-
очну — з 11 по 25 вересня. Початок за-
нять: денна форма — з 1 грудня, заоч-
на — з 1 жовтня. Строк навчання: денна
форма — 8 місяців, заочна — 10 місяців.

Умови прийому.

На підготовче відділення приймають
юнаків і дівчат із закінченою середньою
освітою з числа передових робітників,
колгоспників, воїнів, звільнених у запас
із лав Радянської Армії і Флоту, стар-
ших піонервожатих міських і сільських
шкіл за направленням промислових під-
приємств, будов, організацій транспорту
і зв'язку, геологорозвідувальних і топо-
графогеодезичних організацій, радгос-
пів, колгоспів, споживчої кооперації,
міжгосподарських підприємств і про-
мислових об'єднань у сільському гос-
подарстві, командувань військових час-
тин і дирекцій загальноосвітніх шкіл за
рішенням загальних зборів і рекоменда-
ціями партійних, комсомольських і проф-
спілкових організацій. Рекомендовані на
навчання повинні мати на час розгляду
питання про направлення не менше од-
ного року безперервного стажу на ос-
танньому місці роботи, а старші піонер-
вожаті — не менше двох років стажу
роботи в школі.

Зарахування проводиться за результа-
тами співбесіди. Довідки можна одержати
в деканаті підготовчого відділення за
адресою: 316050, м. Кіровоград, вул.
Шевченка, 1, кімн. 19. Тел. 29-52-30.

ПРИГОТУВАТИ ЮШКУ ЗА 15—20 ХВИЛИН?

Так, це можливо, якщо
придбати консерви «Суп лю-
бительський». Виготовляють
їх з кращих сортів риби та
круп.

Щоб приготувати з них
юшку, не потрібно володіти
особливим кулінарним умін-
ням. Досить лише в бульйон
із вареною картоплею додати
вміст банки — і смачна
страва готова.

Точна вага консервів дає
змогу правильно визначити
кількість порцій.

Продається «Суп люб-
ительський» в магазинах «Продовольчі товари» та в гастро-
номах споживчої кооперації.

Укоопторгреклама.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
областного комітета
ЛКСМ України.
На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-
відального секретаря — 2-46-87; відділів
комсомольського життя — 2-46-57; листів
і масової роботи — 2-45-36; пропаганди
— 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87;
військово-патріотичного виховання та
спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; ого-
лошень — 2-56-65; коректорської —
3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.